

Dobrodružné rozprávky pre deti

Dobrodružné rozprávky

Jesenný deň

Jeden deň padali listy zo stromu. A deti ... v plavkách! „Prečo padajú listy?“ pýtajú sa deti. Mamky povedali: „Bude jeseň.“ Ale deti nechceli, aby leto odišlo. Po chvíli sa uspokojili, lebo vedeli, že o rok bude zase leto.

Tak čo budeme robiť? „Ja viem,“ povedalo jedno dievča, „ poďme robiť skrýšu – dievčatá spolu a chlapci spolu.“ „Dobre,“ povedali chlapci. „Dobre,“ povedali dievčatá, „môžeme začať. Kto vyhrá, tomu dom ostane, kto prehrá, ten musí postaviť nový z blata.“ „Dobre,“ povedali chlapci, „ ale vás je päť a my sme len traja.“ „To nie je náš problém.“ „Aj tak budeme mať lepšiu skrýšu!“ hovorili chlapci. „To sa uvidí!“ zakričali dievčatá.

Dievčatá si spievali: „Ruky hore, skoro to máme, až zajtra si sadneme, už to zakrátko dáme, to sú, sú dievčatá!“

Keď mali skrýše takmer postavené, prišiel ďalší chlapec. „Teraz sme štyria!“ zvolali chlapci. A budovalo sa ďalej.

„Ale, ale, kde utekáte, dievčatá?“ kričia chlapci „My ideme pozrieť, ako dobre ste postavili a pôjdeme hodnotiť. Na telefóne 011111111 KTO MÁ LEPŠÍ DOM. A: dievčatá, B: chlapci.“

Jasné, že vyhrali dievčatá. Výsledok: dievčatá - 62%, chlapci - 38% . Chlapci museli postaviť najškaredší podzemný dom. Z blata...

Hrebeň

„Hrebeň maličký, nemá gumičky ani mašličky, ani tajničky.“

„ Tak čo má? Holubičky?“

„Nie,“ odpovedá maličká Sponka, „má plastové paličky!“

Potom príde Kefa a hovorí: „ Čo ste hlúpe? Prečo sa hádate? Kto má pravdu o hrebeni? Hrebeň alebo kefa? Sú na úpravu vlasov.“

Príde prezident Pero a hovorí: „Kto má pravdu? Nikto z vás! Len ja, lebo som prezident

Pero. Stále mám pravdu, čo napíšem, platí! Hrebeň sa lepšie nosí vo vrecku.“

Opica Škorica

Opica Škorica je veľmi hravá opica. Rada sa hrá so svojou mamkou. Má tri roky, štyri, päť, skoro šesť... už by mala chodiť do škôlky. No ona nechce. Raz ju mamka vypovedala zo spoločných hier.

„Ideš sa učiť a basta! Neboj sa. Nájdeš si kamarátov aj učiteľka je milá.“

Vošli do triedy. Škorica sa veľmi hanbila. Usmiala sa, až keď zbadala malú tučnú opicu Guľku.

„Pod', ukážem ti našu zábavu,“ povedala školská opica, „máme tu napríklad hry: Zajko Bojko, Sobík Rudolf, Laba Kvapa a Rebro Lica.“

Odvtedy má Škorica veľa kamarátok. Najlepšou je Guľka. Ich obľúbenou hrou je Mamka Lenka.

Slivka a Hruška

Žila raz jedna Slivka, ktorá nemala kamarátov, a preto nemala rada samu seba. Poprosila záhradnú vílu: „Prosím, pomôž mi. Nechcem byť opustená.“

Víla začarovala chlapčeka Hrušku a dala mu meno Líško Fazuľa. Hneď sa začali hrať na víly,

na čertov, na office, na Vlada, na kostol, na rómsku rodinu. Až do zimy sa vždy spolu hrali, hrali,

hrali a hrali.

Koľko je hodín?

Hodiny robia tik-tak, tik-tak. Ale koľko je hodín?

Hrnček hovorí: „Myslím, že je 14.59.“

„Alebo nie je už 16.00? A, a, a, robíme niečo zbytočné? Ale čo?“

„Ja neviem.“

Prišiel chlapec, pozrel na hodinky a nahlas povedal:

„Sú tri hodiny letného času. Musím vás nastaviť.“

Stopka

Stopka je ako ponožka, ako naša Livka, ako malá Emka.

„Ja som Stopka,“ vraví Tomáš.

„Čo? Nie si! Čo hovoríš je blbosť,“ vraví Emka, „chlap ako stopka? Čo je to?“

„To je ako chlapec a volá sa Stopka,“ vysvetľuje Livka.

A potom sa stali kamarátmi.

Rozprávková krajina

V jednom paneláku na druhom poschodí v jednej miestnosti je rozprávková krajina. Žijú v nej Janko a Marienka, Zlatovláska, tri prasiatka, Pinocchio, Popoluška, Elfík, zlatá rybka, tri oriešky a iné postavičky. Je to zábavná krajina, ožíva pred Vianocami. Všetko je od sladkostí veselé. Mňam! To naša mamka pečie perníky.

Káva láva

„Kúpte si kávu, je veľmi dobrá, najlepšia!“

Ale nikto spočiatku nevedel, že káva je skutočná láva a popáli jazyk. Preto mamičky a babičky ju prestali kupovať.

Pán obchodník si nahlas povedal: „Zmením balenie a všetky prídu do môjho obchodu. Dúfam, že nikto si jazyk nepopáli.“

V obchode bola kamera. Keď primátorka uvidela záznam, vyhlásila: „Káva láva sa nebude predávať! Pretože som primátorka, mením meno na káva pláva.“

Obchod je už vždy plný mamičiek a babičiek.

Človeče, nehnevaj sa!

Človeče, nehnevaj sa! je hra, ktorá má panáčikov, kocku a hrací plán. Zagúľaš kockou a o to číslo, ktoré máš na nej, posunieš svojho panáčika.

Hru všetci poznajú. Ale málokto vie, čo robia ľudkovia, keď my spíme. Hrajú sa celú noc a majú tam svoju vlastnú dedinu. Sú v nej domy, stromy, ihriská, obchody, nemocnica, autá, lesy a ešte aj viac.

Neopovážte sa to povedať nikomu, lebo každý bude sa babrať v ich veciach. A to nesmieme dopustiť. Hra je o tom, aby sa ľudia nehnevali.

Tak, prosím, nikomu to nepovedzte!

Kuriatko a sliepka

Raz v neďalekej krajine žili sliepka Slenička a kuriatko Filka. Boli najlepšie kamaráti. Stále robili somariny, preto si niektorí mysleli, že sú hlúpe.

„Tak mi napadlo, že pôjdeme do sveta,“ povedala sliepka.

„Ale myslíš, že nás rodičia pustia?“

„No... skúsime to.“

„Mami, oci, môžem ísť do sveta?“ pýtalo sa kuriatko.

„Mami, oci, môžem ísť do sveta s kuriatkom?“ pýtala sa sliepka.

„Prosím?! Je to nebezpečné, zablúdite.“

„Máme nastavené GPS až do tretieho dvora, do krajiny Slosilinskej.“

„Tak chodte, ale do týždňa sa vráťte!“ rozhodla rodina.

„Ďakujeme.“

Konečne uvidíme princeznú a najeme sa čokoládového zrna, tešili sa počas cesty. O týždeň ich vrtuľník so záchranármi previezol do nemocnice v hlavnom meste.